

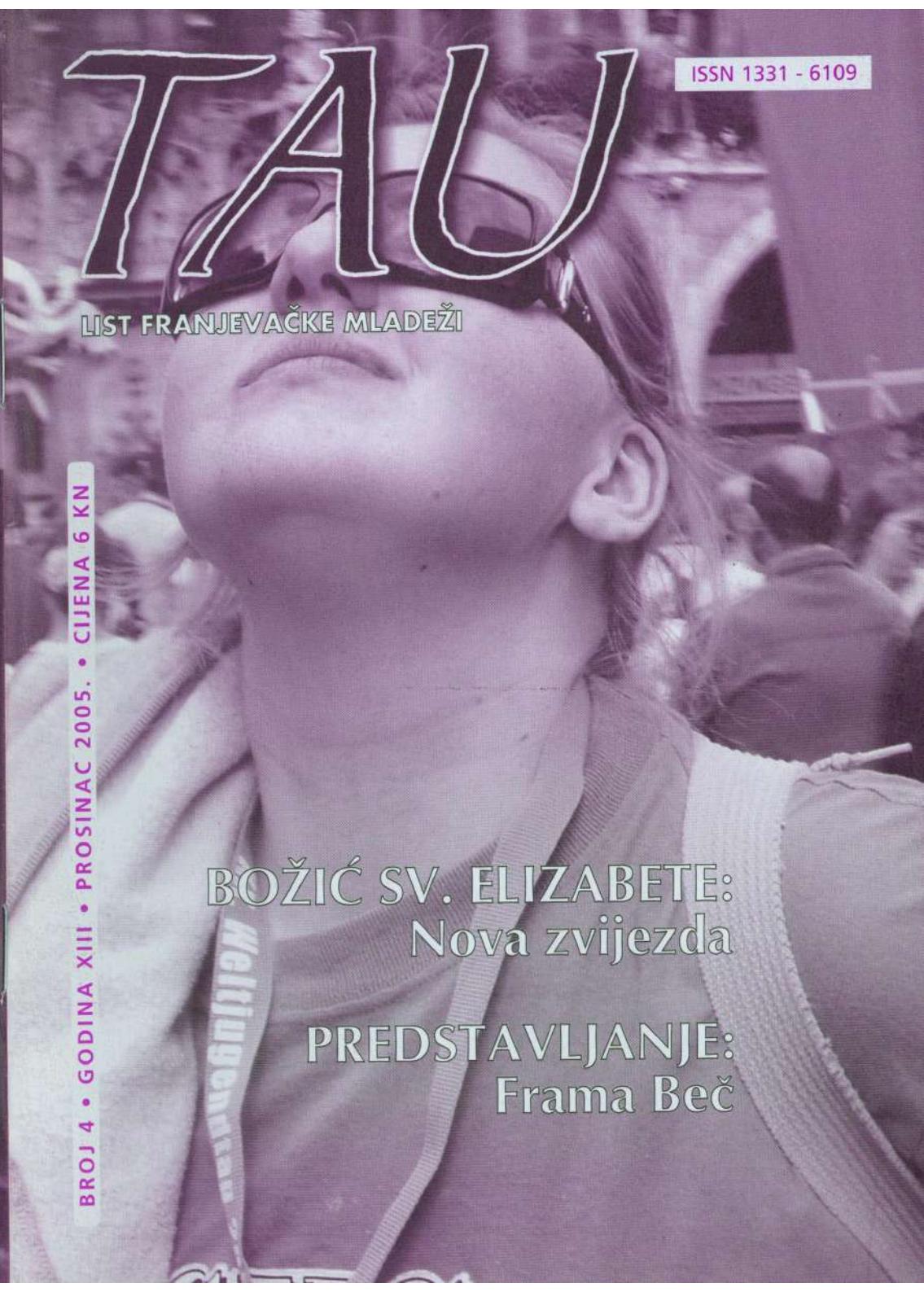
ISSN 1331 - 6109

TAU

LIST FRANJEVAČKE MLADEŽI

BROJ 4 • GODINA XIII • PROSINAC 2005. • CIJENA 6 KN

"Pjevat ću Gospodu svom
dok živim ja,
pjevat ću slavu Bogu svom
dok traje mi dah!"

BOŽIĆ SV. ELIZABETE:
Nova zvijezda

PREDSTAVLJANJE:
Frama Beč

**"Daj mi da vidim čovjeka kraj sebe
Moje oko je nemirno
i vid se moj drži obzora"**

uvodnik

Mir i dobro!

Jeste li znali da je to ujedno i naziv policijske akcije koju ona provodi svaki Božić unazad par godina? Upravo su u tom pozdravu mira, koji je i sv. Franjo toliko volio, i oni prepoznali obilježja Božića koji je i ove godine pred nama.

Ovaj božićni broj Taua ima i jedno posebno, slavljeničko značenje. Mnogi ni ne znaju da naš *Tau ovaj Božić slavi svoj 13 rođendan* i time postaje pravi tinejdžer. To znači da on izlazi gotovo polovinu našeg mладog života. Kao i svi tinejdžeri, prošao je on svoje promjene i još ga neke čekaju. Mijenja je nekoliko puta svoj look, svoj vanjski izgled, ali isto tako i unutrašnji. Sadržaji se neprestano mijenjaju, stalno pokušava otkriti što nas zanima, pokušava biti u toku s događajima, osobito u franjevačkoj obitelji. Nadam se da cete i vi u njezinoj promjeni, odrastanje i otkrivanje uložiti dio sebe kako bi on u budućnosti mogao služiti narastajima koji dolaze. Svi se osjećate pozvanima da, i u ovome božićnom duhu, darujete sebe, ponajprije obitelji, ali ponešto i za Frama (koja je nešto starija i ovaj Božić slavi 14. rođendan) i budući Tau.

Ana

TAU - LIST FRANJEVAČKE MLADEŽI

List izdaje: Provincijska središnjica Franjevačke mlađeži Provincije sv. Ćirila i Metoda

Glavna i odgovorna urednica: Ana Fruk

Uredničko vijeće: Rok Čosić, Mirjam Grosek, Dora Novosel, Luka Drobilo

Lektor: Ira Petar Cvekan

Adresa uredništva: Kaptol 9, 10000 Zagreb, Hrvatska, tel./fax: 01/481-48-24, e-mail: tau-frama@net.hr

Broj ziro računa: 2484008-1101108180

Preplata: Godišnja preplata za 4 broja iznosi 24 Kn

Rukopisi i fotografije vracaju se u dogovoru s uredništvom

Tisk: Offset - Markulin / Lukavec

4 MEDITACIJA

"On - On je mir" (Mih 5,4)

10

PREDSTAV- LJANJE

Frama Beč

13

IZA REŠETAKA

Uzmi ili ostavi

24

BOŽIĆ SV. ELIZABETE

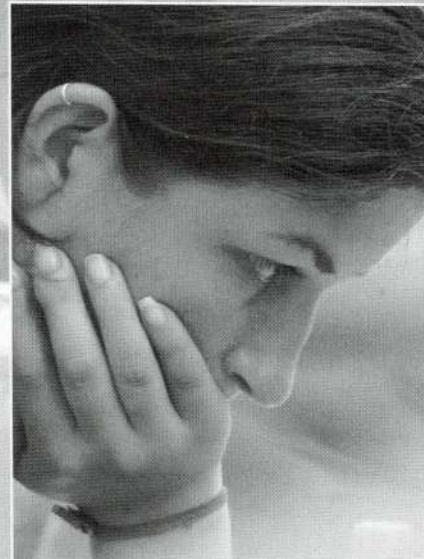
Nova Zvijezda

ON - ON JE MIR (Mih 5,4a)

Sjedim u sobi i gledam kroz prozor. Vani tmuran, prohладан, maglovit jesenski dan, miriši na Božić. Možda kao nikada vrijeme mi leti i ne uspijevam pohvatati trenutke. Kao pijesak koji kroz prste prolazi tako mi teku dani. Odzvanjuju mi riječi psalma: Dani su čovjekovi kao sijeno, jedva ga dotakne vjetar i već ga nema, ne pamti ga više ni mjesto njegovo (Ps 103,15a,16). I ova godina ide svome kraju.

Iza nas je godina obilježena prijelazom u Očevu kuću ljubljenoga pape Ivana Pavla II. Otkad znam za sebe on je oduvijek papa. On je naš papa! Iza njega ostala je praznina koju je teško popuniti. Tih dana činilo se kao da je svijet ostao bez zaštitnika, kao da je utihnuo glas koji je uvijek branio i tješio najmanje. Prošao je i XII. hod Frame, "U tvojoj povijesti... Dar". Još i danas ne mogu zaboraviti trenutak koji je obilježio živote svih nas, trenutak koji je dar u našoj povijesti, koji je tako nenadano došao, trenutak prijelaza našega Dade koji je postao nebeski dar svima nama. Jesen je donijela regionalizaciju koja sa sobom donosi nove okvire i načine djelovanja i života našeg provincijskog bratstva. Prebirući tako u srcu događaje, susrete, draga lica i duše pokušavam ih sve pohraniti u srcu crpeći iz njih snagu za nove korake.

Susrećem nebrojene ljudi koji se žale da nemaju vremena, da im dani lete. I sam slično osjećam, pitajući se zašto? Zašto suvremeniji čovjek nema vremena niti za druge niti za sebe, zašto živimo sve dinamičnije stječući sve više dobara, a čini se kao da sve manje imamo mira u srcu. U gradu susrećem prve okičene izloge, još malo i biti će okičeni naši gradovi i ulice.

Trgovine će se malo po malo isprazniti. Kutije s darovima biti će pune. A što je sa čovječjim srcem? Mogu li svi običaji, može li sav sjaj dočarati našem srcu onaj mir, onu svetost i mir božićne Svetе noći?

Priznajem, promatrajući ovaj svijet koji me okružuje, pomaš osjećam strah, pitam se kuda sve ovo ide. Svijetu je tako potreban željkovani Spasitelj, na svakom koraku osjećam žudnju za njim, a u isto vrijeme se taj isti svijet opire svemu što od njega dolazi. Bojimo li se mi to izgubiti autonomiju? Bojimo li se da ako Bogu sve predamo nama ništa neće ostati? Bog je čovjeka stvorio u ljubavi, stvorio ga je za ljubav. U toj istoj Božjoj ljubavi Otac, pošto je čovjek sagriješio odredi da njegov Jedinorodeni Sin postane jedan od nas, nama u svemu sličan, osim u grijehu. I dolazi na svijet, pravi čovjek i pravi Bog. Prepoznaše ga trojica kraljeva, prepoznaše ga pastiri, nebo se veselilo.

Te noći svijet je obasjan svjetлом koje nikad neće prestati sjati. Bog je postao čovjekom. Bog dolazi u liku čovjeka čovjeku. To veliko otajstvo prepoznaje i u njega uranja i naš sv. Franjo. Toliko je silno proživiljavao ljubav prema Betlehemskom djetešcu da je svojim suvremenicima 1223. godine htio uprizoriti taj događaj. Upriporučujući ga mještanima Greccia, i ne znajući, Crkvi ostavlja kroz svu povijest u liku božićnih jaslica konkretnu i opipljivu sliku Božje bezuvjetne ljubavi koja ne preza niti od stale.

Kao što je Franjo objavio ljudima svoga vremena ljubav koju Bog ima prema njima, i mi danas trebamo učiniti isto. Ulazimo u došašće, i ove godine želimo pripraviti u svome srcu mjesto za maleno djetešce. Korak po korak, zornica za zornicom, radosno isčekujući Spasitelja hodimo Božiću u susret. Bog nas, franjevke i franjevice, šalje suvremenom čovjeku, našoj braći i sestrama, da im navijestimo ljubav Božju. Neka nam i ovogodišnje došašće pomogne prepoznati u Djetetu iz Betlehema pravoga Boga i čovjeka, Spasitelja svega svijeta. Kao što smo ga prepoznali za XX. svjetskog dana mladih u Koelnu i došli mu se pokloniti, tako mu se i ovoga Božića dođimo pokloniti zajedno s pastirima i kraljima. Donesimo mu dar svoga mladog i otvorenog srca.

Neka On u našim srcima upali vječno svjetlo svoje ljubavi i mira. A mi podimo poput glasnika ovim svijetom i navijestimo mu s prorokom Mihejem:

On - On je mir naš!

fra Siniša Paušić

IVAN VELITA

prijatelj sv. Franje o proslavi Božića u Grecciu

U blizini je i sv. Franjo koji je ispunjen radošću i pobožnošću pjevao "Tihu noć". Naš sugovornik u ovom broju TAU-a je čovjek kojeg pamtim po zgodi iz života sv. Franje kada je u Grecciu postavio prve jaslice. Njegovo ime je Ivan Velita, vrlo samozatajan čovjek koji je, unatoč bogatstvu, bio plemenita osoba pa je uživao dobar glas među narodom. Blaženi Franjo ga je na poseban način ljubio, jer je pogazio plemenitost tijela, a stekao plemenitost duha. Ekskluzivno za TAU otkrit će više o tom blaženom događaju prvih jaslica koji je dao jedan sasvim novi sjaj Božiću.

TAU: Ivane, hvala što ste se odazvali ovom razgovoru. Znamo da imate puno posla, jer Božić je tu, a Vi ste specijalist za taj blagdan. Možete li nam na početku ukratko reći više o Božiću daleke 1223. godine?

Ivan Velita: Zar je to tada bilo? Uf, kako vrijeme brzo leti! Kao da mi je jučer došao sv. Franjo i tražio tu, za mene najdražu uslugu koju je mogao zatražiti. Moram vam priznati da imam tremu pred ovaj razgovor jer nisam vam ja osoba za medijske istupe. Mogli ste radije sv. Franju ili Tomu Čelanskoga pitati više o tome. Ja sam možda više tip osobe za organizaciju. Zato, ako hocete, tu su u blizini pa ih mogu zamoliti da oni posvjedoče kako je to bilo.

TAU: Ne brinite, možete Vi to, a njih smo ionako planirali za jedan od sljedećih intervjua iskoristiti.

Ivan Velita: No, dobro. Kad vi tako kažete... Čekajte, da se prisjetim malo jer ipak je prošlo 782 godine od tada. Ako me pamćenje služi, to je bilo tri godine prije slavnog preminuća našeg Oca Franje.

Njega poznajem jako dugi, s obzirom da smo bili plemičkog staleža pa smo se često susretali na raznim proslavama po dvorovima.

TAU: Kakav je Franjo bio tada?

Ivan Velita: Ono što me je kod njega najviše oduševilo jest da prije i poslije obraćanja nije izgubio onu istinsku radost. Pamtim ga kao mladića koji je volio ljudi, biti s njima, svakome je prišao, popričao s njime. Nakon obraćanja, ta njegova radost našla je uporište u Bogu i tada je svoju pažnju usmjerio na siromašne. Doista, ta njegova radost bila je i ostala zarazna pa i dandanas nema večeri da nas s nečim novim ne razveseli. Glavni je vicmaher među nama!

TAU: (smijeh) Nismo ni sumnjali jer ipak "lude svijeta izabra Bog"! No, vratimo se mi Božiću 1223. godine.

Ivan Velita: Dakle, 15-ak dana prije Božića pozvao me sv. Franjo k sebi. Te sam godine jako želio da Božić proslavimo u mom rodnom Grecciu jer sam znao koliko moji sugrađani to žele. Tada mi je rekao:

"Ako želiš da ovogodišnji Božić proslavimo u Grecciu, pozuri se i brižljivo pripravi, što će ti reći. Želio bih obnoviti uspomenu na ono Dijete, koji je rođeno u Betlehemu, i na njegove djetinje potrebe i neprilike tj. kako je bilo smješteno u jaslice i položeno na slamu u nazočnosti vola i magarca da bi se to moglo tjelesnim

očima gledati." Kad sam to čuo, toliko mi je sreća obuzela srce da sam istog časa otrčao i pripravio sve što je Franjo rekao. Eh, ta Badnja večer... Ti su trenuci bili najsretniji u mome životu. A i ne samo u mome jer se tada u Grecciu skupilo toliko ljudi, kao nikada do tada. Upaljene svijeće i zvijezde rasvijetljavale su noć. Pripravljene su jaslice, donesena je slama i dovedeni su vol i magarac. Toliko jednostavnosti, siromaštva, poniznosti u tim trenucima! Greccio kao da postade novi Betlehem. Narod se raduje novom otažstvu. Sve odjekuje pjesmom, braća pjevaju "Tiha noć", a Svetac Božji sjaji pobožnošću, ispunjen čudesnom radošću dok se služi svečana misa.

TAU: Vjerujemo da pamtite Franjine riječi tada?

Ivan Velita: Kako ne bih pamtio! Dok je propovijedao o rođenju siromašnoga kralja u malom gradu Betlehemu, iz usta kao da mu je tekao med. Iskreno, ogladnio sam tada slušajući ga jer sam cijeli dan brinuo da sve u tim blagoslovlimenim

trenucima bude kako treba. Nikada neću zaboraviti da kad je htio izgovoriti ime ISUS, govorio je tolikim žarom; sve bi oblizivao usne, kao da je nepcem kušao i gutao slatkoču ove riječi. I sada mi se buni želudac kada se toga sjetim (smijeh). S druge strane, ime BETLEHEM je izgovarao poput ovce koja bleji.

TAU: Taj događaj se povezuje i s nekim čudima koja su se tada dogodila. Možete nam reći o čemu se radi?

Ivan Velita: Najprije vam moram reći da je Greccio prekrasan gradić, bio onda, a još je i danas. Ali tih godina kao da se sva nesreća srušila na nas. Ljudi, i mladi i stari, zbog siromaštva oboljevali su od teških bolesti. Mnogi su umirali, osobito slabi i mala djeca. Niti životinje nisu bile poštovane. Dakle, nakon proslave Božića sa sv. Franjom, sačuvano je sijeno koje je bilo prostroto u jaslama, kako bi imali nešto za uspomenu na taj događaj, ali i da možemo nahraniti životinje. Gospodin je učinio čudo jer mnoge životinje koje su imale različite bolesti, ako su jele od ovoga sijena, bile su oslobođene od svojih bolesti. Štoviše, i žene koje bi imale težak porod, kad bi na se stavile nešto od ovoga sijena, sretno bi rodile. Ondje bi vjernici obojega spola, pogodjeni kakvom bolešću, zadobivali zdravlje. Slava Isusu!

TAU: Na samome kraju, koja bi bila Vaša poruka čitateljima za nadolazeći Božić?

Ivan Velita: Dragi framaši, neka vam ovaj Božić doista bude na radost, da oni koji ne vjeruju prepoznaju u vama prave nositelje betlehemskega svijetla. Znajte, sv. Franjo je uz vas, moli stalno Gospodina za vas, kako bi novorođenog Isusa zauvijek spremili u svoje srce i svoj život te od Njega primali snagu da i drugima pokažete put do Betlehema. Bili uvijek Kristova zvijezda repatica u ovome svijetu! Voli vas Ivan!

Nadalina i Alojz

Zamislite jednu prosječnu dnevnu sobu u kasnojesensko, adventsko predvečerje. Mrak je odavno pao iako je tek 17 sati. Sve je nekako dremljivo, sat na videu koji nitko nikad ne narihtava, blica, a ukućani u najneobičnijim pozama odraduju spavanac koji su si čvrsto obećali još jutros kad su poluotvorenih očiju tumarali po kupaonici tražeći pastu za zube. E sad zamislite našeg Alojza u tom okruženju kako odraduje svoju popodnevnu dužnost izvijen kao naplavina u svojoj fotelji. Inače, ta fotelja je od silne upotrebe već kao salivena odgovara jednom dijelu Alojzovog tijela smještenog između leđa i nogu, ali o kojem ovdje nije umjeno govoriti.

Alojz je iz horizontale pokušavao pratiti dogodovštine obitelji Simpson, pa obitelji Connor, pa obitelji Bundy, pa obitelji Sheffield, ali u atmosferi u kojoj je bio mogao je samo zaklopiti otežale kapke. Čak je nakratko sanjao kako namješta sat na videu.

Probudilo ga je tatino hrkanje sa susjedne fotelje taman u trenutku kad je počinjao talk show na temu: "Mogu li se viskom liječiti bubuljice?". Iako mu je tema zvučala privlačno, ipak je prebacio program. Tamo je pak sve kipilo od reklama za raznorazne stvarčice koje su upravo idealni pokloni vašim bližnjima za nadolazeće blagdane. To ga je potaklo na dubokoumno razmišljanje. Ipak je on sa svojom Nadalinkicom već mjesecima u vezi iz bajke, i ovo će biti njihov prvi zajednički Božić. Poklon je u svakom slučaju morao biti poseban. Izbor je suzio na tri potencijalna dara između kojih se nije mogao odlučiti: maske za mobitel u obliku sardine, kompleta za krečenje - super krečko ili termofora s likom Boba graditelja. Sva tri predmeta je smatrao ostvarenjem želja svake normalne djevojke i već je bio odlučio upotrijebiti džoker pitaj susjedstvo da bi se lakše donio tu prevažnu odluku. Bit će to lijep blagdan ispunjen darovima, pjesmom, možda i snijegom te raznim delicijama. Što bi više čovjek mogao poželjeti od Božića?!? Nadalina je za Alojza već odavno pripremila dar. Uz pomoć svoje drage časne sestre Litanije je naučila štrikati, pa mu je već skoro završila šal, kapu i rukavice u bojama njegovog nintendo kluba. Bila je zadovoljna time iako je poklone smatrala gotovo nametnutim dijelom blagdan-skog ugodaja. Pokušavala je pripremiti jaslice svoga srca za skorašnju posjetu Svetih Roditelja i njihove Prinove. Stoga je revno pohađala zornice i uvela si neke dodatne pobožnosti na koje je poticala i svog dragog.

On je, dakako, radosno prihvaćao gotovo svaki Nadalinin prijedlog jer mu je stvarno bila draga. A dragima se ugađa s velikom radošću.

Bilo je zanimljivo odlaziti na zornice. Biti tako rano vani, među dragim prijateljima i to još u crkvi za Alojza je bilo novo iskustvo. Pogotovo što nikad ranije nije ni pokušavao pjevati u zoru o andelima zlatnih krila. No svđalo mu se što je od neispavanosti imao dublji glas nego obično. Tome se veseli svaki pravi muškarac.

Nakon zornica je u framaškoj prostoriji obično slijedio doručak o čijoj su proizvodnji brinule uglavnom framašice, a o potrošnji uglavnom framaši. Na stolu se uvijek moglo naći pekmez, margarina, paštete, čvaraka, slanine, kobasica, nutelle, majoneze i svega ostalog što je zahtijevali gladni framaški želuci koji su se krušenjem počeli javljati još sredinom zornice.

Alojz je rado doručak završavao mažući kečap i marmeladu na onaj tamni kruh sa zrnjem što je kod ostalih izazivalo trenutan gubitak teka. Neki su čak molili Nadalinu da intervenira, no ona ga je iz ljubavi branila pred svima tvrdeći da se samo radi o njegovoj ranojutarnjoj neuračunljivosti. Pokušala je nekoliko puta i njega blago upozoriti da to baš nije najukusnija kombinacija no on bi ju svaki put uvjeravao da je to nešto prefino inzistirajući da i ona proba bar jedan zalogaj. Jednom mu je čak i udovoljila nakon čega joj se okus u ustima vratio tek nakon sedam

zelenih winterfresh bombona.

Kako se bližilo 8 sati framaši su polako odlazili svaki za svojim školskim i inim zaduženjima. Alojz i Nadalina su, naravno, odlazili zajedno do škole. Doduše njegova zubotehnička je bila u sasvim drugom smjeru od njene tekstilne, ali Alojz je znao da je opravданo kasniti na prvi sat ako imaš dobar razlog. Grijati nježnu ruku svoje drage u džepu svoje jakne i zaklanjati je od vjetra tehnikom zagrljaja Alojz je smatrao ne samo dobrim razlogom nego i obavezom. A tko ne bi? Vraćajući se do svoje škole tako je mogao jes jednom porazmisli o idealnom poklonu za Nadalinu i o hranjivoj vrijednosti kečapa i pekmeza.

Poslije škole Alojz je rado dočekivao Nadalinu na školskim stepenicama sa toplim slancem. Nakon toga bi se prošetali najdužim putem do Nadalininog doma. Tad su još neko vrijeme stajali pred vratima iznoseći svoje duboke emocije jedno drugom i smišljajući imena koja će jednog dana nositi njihova djeca. Planiranje je redovito prekidala zvonjava Alojzovog mobitela. Zvala ga je, kao uvijek, mama da ga podsjeti da on još uvijek stanuje sa svojom obitelji i da ga s nestripljenjem očekuju na ručku.

Ostatak dana su zaljubljeni bili osuđeni samo na stotine poruka, osim, dakako, u vrijeme koje je Alojz provodio u omiljenoj fotelji.

Jednog takvog tipičnog adventskog dana Alojz je stajao kraj Nadaline na zornici, nadajući se da je i ona primjetila njegov neispavanost stečeni koloraturni bas kojim je hrabro slijedio tekst iz pjesmarice. Nadalina je, s obzirom na svoju glazbenu naobrazbu, primjećivala da su Alojzu note jesne koliko i klinasto B pismo, no nije mu zamjerala kad je vidjela koliko je bio ponosan na svoj pjev.

Dok je pjevao kako "Sve na svijetu, Bože dragi dare ti prikazuje...", Alojz stade razmišljati o tekstu koji upravo pjeva. "Što to, Bože, ja tebi darujem?", pomisli on, "što bih ti to uopće mogao darovati, što Ti uopće želiš od mene?"

"Gdje da te tražim; gdje da te sretнем?..."

Pitanja su se nizala jedno za drugim.

To je jutro pun pouzdanja promatrao pretvorbu. Kao da su se sve molitve koje je izmolio u danima prije tog svele u jednu koja mu je u tim trenucima treperila u srcu i poticala ga da traži Kristovu prisutnost pod prilikom kruha, vina.

Sabrano je iznolio i Očenaš, vjerom potkrepljujući riječi koje je izgovarao, a zatim je istinski poželio mir svima kojih se mogao sjetiti.

A kad se vraćao na svoje mjesto, okrepljen Svetim Otajstvom, iz srca su mu stale navirati riječi divne:

"Tebe ljubiti, Presveti Gospodine, iz svecog srca, iz svecog razuma i iz sve snage i ljubiti ove moje bližnje kao sebe sama, sve je što od mene tražiš. Da iščekajući Tebe, dočekujem bližnje, osluškujući Tebe, slušam ljudе koje mi šalješ. Pa, pa, zar si sve stvorio tako jednostavnim?"

Tišinu i mir koji su mu tad ispunili srce shvatio je kao potvrdan odgovor.

Još je neko vrijeme ostao u slatkoj Prisutnosti, a onda je časna odrapila D-dur i glasom, preglasnim za to doba dana, zapjevala "Visom letće".

Sweta Misa se bližila kraju.

I dok su framaši krenuli na doručak da pojedu nešto prije nego Alojz pripravi svoj specijalitet, on je ostao u crkvi pjevajući: "...hvala za tu milost toliku, a u suzi u mom oku čitaj ljubav veliku...", misleći na Višnjega i svoje bližnje.

Nadalina je dovoljno poznavala Alojza da primjeti da se s njim nešto važno zbiva, te je i ona zahvalila Bogu, a onda je otisla za ostalim framašima namazati dvije šnute kruha s kečapom i marmeladom. Ovaj put će to čudo pojesti zajedno s njim iz čiste ljubavi.

Kad je Alojz izšao iz crkve odlučio je taj dan učiniti barem nešto dobro, možda čak i ostati budan tijekom nastave.

Ni pet sekundi nakon toga je polako pocelo sniježiti.

B.B.

Mladi, ali iskusni

Evo dotapkali smo i mi našim mladim i malim koracima do vas da vam budemo bliži i jasniji i da vam postanemo braća i sestre.

Početak jedne povijesti

Jednom davno u dalekoj zemlji Austriji bio je jedan dragi fratar koji je oko sebe okupio nekoliko zanesenjaka. Točnije rečeno u godini 1995., dakle u prošlom tisućljeću! Fra Ilija Mijatović je vodio susrete zajednice koja se zvala Frama premda nije bila službeno uspostavljena. Ja sam kao klinka (1996. god.) došla na Framu i imala sam dojam da se dosta ozbiljno i aktivno radi. Tih godina je došlo dosta mlađih koje je radosni duh kao i mene potaknuo da i do danas ustraju na Frami. Broj tadašnjih framaša je bio prilično velik, 20-30 mlađih. Frama je bila more po kojem je dosta mlađih doplovilo u bračnu luku. Sada su ti parovi stalni i aktivni vjernici čija dječica trčaraju po crkvi.

Nakon odlaska fra Ilije došao je fra Ilija II. Vrdoljak, inače župnik. Iako je kao župnik bio zauzet drugim brigama u misiji, uvijek je stajaoiza nas i pomagao nam. Tada je Framu vodilo nekoliko mlađih, a jedan od njih je naš teolog Ivo Baotić, koji upravo

ispravlja moje gramatičke greške. Godine 1999. je fra Mijo Tikvić došao u Beč i preuzeo brigu u Frami. Uz razne teme koje smo radili s fra Mijom npr. ljubav, brak, meditacije, počeli smo i s drugim aktivnostima. Isli smo dva puta godišnje na hodočašće u marijansko svetište Maria Gugging (čak 20 km hoda). Bio je to mali poludnevni marš koji je uvijek bio ispunjen molitvom, pjesmom i smijehom, ali naravno i gubljenju po austrijskim šumama. Odlazak fra Mije na kojeg smo se bili navikli, pao nam je malo teško. No svaki rastanak donosi i svoju zrelost i jakost. Za novog dušobrižnika je došao fra Franjo Jurinec koji se odmah uključio u rad s nama. Fra Franjo nas uvijek iznenaduje svojom pripremljenošću za susrete, što se ne može baš uvijek za nas reći. Naša Frama je sve više rasla i dobivala svoj oblik.

Frama Beč i službeno ulazi u analne Franjevačke mlađeži

I napokon je osvanuo i dan našeg službenog osnutka. Taj povijesni događaj zbio se na blagdan sv. Andrije apostola, dakle 30. studenog 2004. godine. Nakon trodnevne obnove koju je vodio fra Milan Krišto (ne znam jeste li čuli za njega), s dvojicom članova vijeća Frame, Mladenom Ilijevićem i Ivanom Mikolićem zvanim Ico. Te večeri 12 mlađih je dalo svoja prva obećanja, te su obavljeni izbori za "mjesnu vlast". Za predsjednicu je izabrana potpisnica ovih redova, a za potpredsjednika je izabran već spomenuti teolog (ajme kud baš on!). Za daljnje vijećnike su izabrani Toni Piplica i Tamara Lubar, a duhovni asistent je ostao naš "mali brat" fra Franjo. Iako je bilo mnogo godina iskustva i zajedničkih susreta iza nas, bili smo, i još uvijek smo, radosni da i službeno pripadamo franjevačkoj obitelji. Na početku je bila velika zbrka u našim glavama, ali zajednički susreti u vijeću i uvijek spremna pomoć našeg duhovnog asistenta razbistrla je oblake.

Bogatstvo za misiju

Danas Frama sudjeluje u mnogim aktivnostima (nije da se hvalimo, ali što je je) i time je pravo obogaćenje za misiju.

Naša zajednica je zajednica koja okuplja ljudi iz svih krajeva i Hrvatske i Bosne i Hercegovine i uvijek dolaze novi ljudi na naše susrete. Veselimo se da mlađi u Beču imaju mogućnost gdje mogu na materijalnijem jeziku produbljivati duhovnost i vjeru uz nadahnucu sv. Franje. Oni koji žele više saznati o nama neka zavire na misijsku internet stranicu: www.hkm-wien.at.

Neka nas sve prati Božiji blagoslov te zagovor sv. Franje i sv. Klare kao i ostalih franjevačkih svetaca. A sve vas pozdravljamo pozdravom i željom Mir i Dobro!

Ružica Marković i Ivo Baotić, Frama Beč

UZMI

"Ma ne da mi se...", "Joj, a može li to tko drugi?", sigurno ne bi bili prikladni (novinarski pogodni) naslovi za ovaj spis. Ipak, "uzmi ili ostavi" je jedan direktni i odlučan poziv, skoro toliko jak, kao da je u pitanju koju žicu treba presjeći kako bismo sprječili bombu da eksplodira. Odluka se traži sad i ovdje, i čini se končna. Ali kako se odlučiti? Koliko ima vremena? Koje su posljedice? Kako će pri tome izgledati? A je li baš moram?

Zamislite scenu: glavnom liku ovdje spomenute situacije, koji baš možeš biti Ti, se jednostavno više ne da. Dosta mu je svega, ide mu se plivati. I tako, ode on igrati se picigina i ostavi sve. Ostavi sve svojoj lijeposti.

Neki govore, pogotovo kod izbora, da se bira najmanje zlo i kako to jednostavno tako mora biti. A onda opet, ima slučaja kad moramo birati, ali nam ne ide najbolje pri odlučivanju. A takvi su najčešći. Želimo se bilocirati, biti na dva različita mjesta ili ići različitim putevima. Sami ne znamo što bismo: koju srednju školu bismo upisali, koje hlače si kupili (pogotovo nakon 20-og probanja). Nerijetko si onda mislimo kako bi bilo super da nam netko tu brigu uzme s ramena ili koristimo jednu od popularnih metoda, tipa bacanja novčića, pitanja slučajnog prolaznika ili eci-peči-pec.

No opet, kojeg li zadovoljstva kada znamo da smo sami nešto odabrali, učinili ili ostvarili?! Kad znamo da je to naših ruku djelo, kad vidimo koje sposobnosti posjedujemo. U suprotnom slučaju se i ne osjećamo tako. Dapaće, drago nam je da smo lišeni obaveze, ali ne možemo sa

zadovoljstvom reći da smo je ispunili.

A da ne spominjemo izbor prijatelja, onih skroz bliskih. Kad nam iste stvari jedanput idu na živce, a drugi put su tako super da ne znamo što bismo od sreće.

I tako se onda svakim danom sve više povećava važnost pitanja "uzmi ili ostavi", hoćeš li uopće ustati iz kreveta, hoćeš li pokušati svoje talente iskoristiti na sveopće zadovoljstvo.

'Oš-n'eoš pitanje je uvijek: crno - bijelo, ovako - onako, sim - tam... Izbor je Tvoj i samo Tvoj. Uz sve prijedloge, savjetovanja i ostale pomoći, opet sami moramo donijeti odluku i nositi se s njezinim posljedicama. Uzmi sebe za odluku, svoju osobnost i svoje želje i ispuni ih, a sve ono prividno i lažno, što sam nisi, ostavi daleko od sebe.

Rok Ćosić

ili OSTAVI

Dragi moji, već ste uzeli pa nemojte ostaviti, čitajte...

A ja? Nisam prihvatile rizik! Ipak sam se informirala kod onih koji prate tu nagradnu igru jer ponudeni naslov ne određuje u cijelosti temu kojoj je bit RIZIK.

Igraš sam, SMS-ovi prijateljima, konzultacije s gledateljima... Ništa! Ne pomažu džokeri tradicije, prizivi na folklorizam i običaje pobožne. Sam si. Sam odluku donosiš. Stavivši na kocku ponuđeno možeš profitirati, ali možeš i izgubiti.

Poneke situacije na putu duha prema Bogu znamo nazivati rizicima, al' točnije je da je to stvar povjerenja. Jer u igrama ovog svijeta sa sinovima štedionica i kladionica doista možeš i izgubiti, al' u "igri" s Bogom nikad se ne gubi. "Tko poradi mene ostavi (...) stostruko će primiti". To istinito obećanje sam Krist je izrekao, a ja svejedno ne želim napustiti svoje carstvo, ne podnosim gubljenje tla pod nogama, i zatupljujem savjest tepljući sebi: "Ma uvijek se tako činilo!"

Uzmi, uzmi prah zemljani, pjenu valovlja, maglicu što iza planine izranja. Zakopaj talent. Ušatori se, koračaj progaženim stazama. Iz lokvi se napajaj, grizi sebe sama... i uživaj u svojoj sigurnosti, samodostatnosti, i glumi sreću i ostvarenost svojim kiselim osmjesima, tužnim facama, tromim pokretima i neuvjerljivim riječima.

Zar?!

Ma ne, čovječe! Izidi iz kuće očinske, Abrahame, ta zar naricati nad plodnim livadama trenutne ispaše? Izvedi narod moj, Mojsije, nek' ti je s bokova strašno valovlje, idi, puni lonci u grču blagovani zar život ti daju? Ne boj se, Marijo! I ti Josipe, zar planovi od mladosti zacrtani i uvriježeni običaji da prepriječe put Božjem zahvatu? Francesco! O, da mi je barem jednom moći u onolikoj slobodi zazvati Oca nebeskoga! Madonna Chiara! Boga živoga posjedovati! Ne, ni mrvicu manje. Sveta neskromnost!

Ostavi, dakle! Ne samo ponuđeno sa sigurnošću da ćeš se vratiti na zadobiveno. Sve! Bezuvjetno! Idi dalje, poniri dublje, osluškuj tišinu. Primi dah rizika, baci se u naručaj Punine...

Š'ma Izraell! Ljubi Gospodina Boga svoga svojim srcem SVIM! Punina jest ljubav, rizik ljubavi jest ranjenost, no ne zadrži se u mlakosti i polovičnosti, idi, ne boj se i sjeti se... jedan Čovjek bijaše sulicom ranjen, zbog tebe...

s. M. Engracija, klarisa

REGIONALIZACIJA

Reionalizacija naših mjesnih bratstava je bila nužni korak prema novim mogućnostima koji se mogu iscrpsti u životu i djelovanju naših zajednica kao zajednica svjetovnih franjevaca. Prolazi se kroz razdoblje u kojemu sve još izgleda samo kao odricanje, a teško se zamjećuju "dobitci". To je već poznati model kojega ne prolazimo sami, već koji se identično uklapa u sliku već dugo postojećih nacionalnih bratstava Frame širom svijeta. Pod pitanjem je li ovdje riječ o novom početku ili ne, mogu odgovoriti pomalo preopćenito. Smatram da je ovo početak ukoliko je novost i to upravo u onim dijelovima Hrvatske i pridajućih franjevačkih Provincija gdje su bratstva manja, u svojim počecima ili gdje se tek strukturiraju. To će im biti od silne pomoći da se na teritorijalnom planu osnaže i razviju. Za one koji su već dugi niz godina pratili korake formiranja izvornog identiteta Frame, ovo je ipak više samo kvalitativni nastavak, nego početak. Ako moram ipak dati moju ocjenu za cijelovito područje Hrvatske, onda bi to bilo upravo ovo posljednje izrečeno - regionalizacija ne donosi toliko prekid koliko kvalitativni nastavak i prirodno sazrijevanje. Osobno želim da se odvajažimo probiti predrasude i usudimo se uvjeriti u stvarnu blagodat koju možemo iz ovoga iscrpiti.

Ivan Mikolić, Frama Virovitica

Usamim počecima, kada se počelo govoriti o regionalizaciji, nekako glupo i brzopleto sam donijela sudove o tome kao o nečemu zaista lošem; bila sam podosta kritički postavljena prema toj "novoj filozofiji". Jednim dijelom, kao glavni nedostatak svi smo na neki način prepoznali rascjepkanost među Framama, posebice odvajanje od Frama s Riječkog i Zagrebačkog područja. No, kasnije sam uvidjela da regionalizacija prednjači u tome što se postupno zbližavamo s Framama drugih provincija (sada bivših provincija). Iznimno mi je drago što ćemo se u skoroj budućnosti intenzivnije zalagati za uspostavljanje boljeg dijaloga s Framama s kojima dosad nismo stupali u kontakt i duboko sam uvjerenja da će regionalizacija, kao novi početak, iznjedriti jedinstvo, franjevačko bratstvo i veću odgovornost svih mjesnih bratstava i njihovih predstavnika.

Ana Oreški, Frama Koprivnica

Neosporna je činjenica da je regionalizacija Frame danas realnost koju treba prihvati i u kojoj treba pronaći put djelovanja svih Frama pojedine regije. Brzina kojom je regionalizacija provedena izvala je kod dijela framaša strah pred nepoznatim, ali je ujedno potaknula i razmišljanja o tome koliko smo do sada primili te kolika je odgovornost sada na nama da održimo veze koje smo stvarali tijekom godina. Povezivanje Frama unutar regije uistinu je novi početak koji prvenstveno stavlja sve veću odgovornost na svako pojedino bratstvo u regiji, na svakog pojedinog framaša da svojim životom i radom u bratstvu Franjevačke mladeži širi duh sv. Franje u svome vlastitom dvorištu. Koliko ćemo dobiti ili izgubiti regionalizacijom u mnogočemu ovisi prvenstveno o nama, o tome koliko ćemo mi sami prihvati realnost regionalizacije i raditi na tome da se bratstva unutar regije što bolje povežu. Mislim da je ovo vrijeme u kojem smo djelovali unutar provincija bilo vrijeme u kojem se Frama izgradivala i izgradila, a sada treba učiniti korak naprijed, povezati Frame unutar regije i na taj način pratiti djelovanje FSR-a, točnije treba zaživjeti ono zbog čega je Frama prvenstveno i osnovana. Velika odgovornost je na nama starijima da mlađe podržimo i uvedemo u regionalno povezivanje jer ipak Frama ostaje na njima.

Daniel Patafta, Frama Trsat

- novi početak?

Kada sam razmišljao o regionalizaciji bio sam pomalo skeptičan. "Momčad koja pobjeduje se ne mijenja!", rekli bi nogometni stručnjaci. Meni se uvijek činilo da je Frama pobjedivala. Mogao bih reći da sam oduševljen regionalizacijom, ali nisam. Opet, s druge strane, moramo biti otvoreni prema novoj strukturi jer naš duh ostaje isti. A to je duh ljubavi prema Bogu i prema ljudima. Frama ne počinje ispočetka, regionalizacija je novi dan u životu Frame. Stoga bez straha krenimo u novosti života zajedno sa sv. Franjom. Bog će blagosloviti.

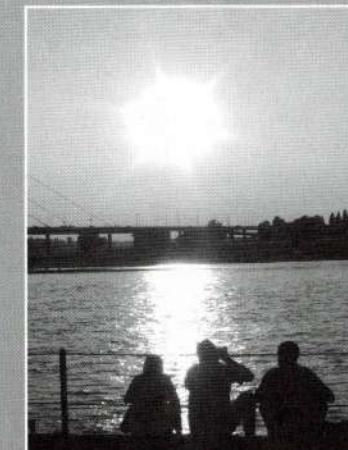
Alen Lacko, Frama Varaždin

Da, bilo je to subotnje popodne kada smo mi, framaši, na poziv Nacionalnog vijeća, pozvani na konstituirajuću skupštinu Osječke regije. Nakon obavljenih svih proceduralnih formalnosti izabrali smo pet framaša koji će voditi našu regiju u ovih prvih godinu dana. Vjerujem u ove ljudе, i uz naše duhovne asistente mislim da će biti sve OK, računajući na sve moguće probleme, poteškoće. No, tu smo zato da to rješavamo, u duhu zajedništva i međusobne potpore, bez koje sve to ne može zdravo funkcionirati. Toliko od mene ukratko. Pozdrav framašima na svim mogućim razinama od mene, PAX ET GUT!

Vlado Jelaš, Frama Đakovo

Promjene koje nam donosi regionalizacija u suštini i nisu promjene. Ja bih to nazvala poticajima za izgradnju Frame, upućivanje jednih na druge. Najkraće rečeno: zblizavanje. A ono što je u svim tim novinama najvažnije, al' zaista najvažnije, jest da Frama ostane i ustraje u Gospodinu, jer joj je to temelj i smisao, drugoga nema. Ili pak ima, ali to onda neće biti Frama kao duhovna zajednica braće i sestara već mjesto eksponiranosti i provoda.

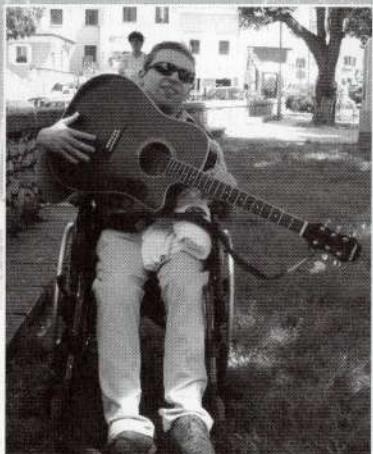
Mirela Ilak, Frama Vukovar-Borovo Naselje

Godina Gospodnja 2005. u životu Frame

I tako je mene zapalo da (o)pišem povijest Frame u 2005. godini, iako još nije završila (nadamo se da neće biti nekih važnijih promjena koje bi izmijenile tijek povijesti naše Frame).

Pa da počnemo od početka. Budući da je ova godina bila godina euharistije i godina XX. svjetskog susreta mladih sve je bilo u takvom tonu. Nas prvi i najmasovniji susret framaša bio je na Trsatu 27.-29. svibnja 2005. pod gesmom "Dodošmo mu se pokloniti" (Mt 2,2). Sve je započelo u petak poslijepodne okupljanjem framaša na Trsatu. Podijeljene su majice, a onda je započeo službeni program, naravno, radom u grupama. Na ovom susretu iznenadilo me postojanje grupe FSR-a ili starijih framaša (nekih po godinama, nekih po stažu u Frami, a nekih u obje kategorije). Euharistijsko slavlje predvodio je fra Ivan Mikić. Svima su nam, vjerujem još u pamćenju njegove dosjetke (o snajperima) kojima nas je držao usredotočenima na propovijed. Nakon mise slijedi, naravno, okrepa brata magarca, a zatim je počeo večernji program. Ove godine na repertoaru je bio talk show u kojem nam je Ico predstavio goste koji su pričali o poznatim akterima framaške sapunice. Dojmile su nas se glumačke izvedbe (osobito nekih likova, poput sestre Litanije).

Subotnje jutro je došlo rano, možda pre-rano za neke (ili vecinu) koji su se odupirali napadima sna za vrijeme jutarnje molitve i uvodnog predavanja. Sva sreća da je predavač bio jučerašnji propovjednik koji nas

je još jednom razbudio svojim dosjetkama (ovaj put o sunčanju). Započeo je rad po grupama s temom o euharistiji, a nakon ručka svaka grupa bila je pola sata na klanjanju. Ovu večer zabavljala nas je Frama Tvrđa sa svojim programom, u kojem nam je dala povjesni presjek razvoja Frame (a nagovijestila i budućnost - regionalizaciju Frame.)

Uz majice po kojima ćemo pamtitи ovaj Trsat, pamtit ćemo ga i po

malenim kamenićima na kojima su ispisani citati iz Svetog pisma. Klanjanjem smo završili subotnji program i otišli na spavanje u vojarnu. Susret je u nedjelju zaokružen euharistijom i plenumom, uz stalno bježanje sudionika plenuma od, taj dan, dosta toplog brata sunca. Nakon ručka razišli smo se kućama.

Poslije malog zatišja od dva mjeseca evo nas opet okupljenih sa svih strana Provincije, ovaj put u Našicama. Naravno, počeo je još jedan, dvanaesti po redu Hod Frame. Geslo ovog Hoda bilo je "U twojoj povijesti... Dar". Prošli smo našu lijepu Slavoniju, a Baranju uzduž i poprijeko (posjetili smo Jelisavac, Kosku, Zelčin, Belišće,

Baranjsko Petrovo Selo, Beli Manastir, Podolje, Batinu, Zmajevac, Kneževe Vinograde, Grabovac, Bilje) i na kraju došli u Osijek. Na putu smo pokušali otkriti što je to nama u našoj kratkoj osobnoj povijesti darovano i kako to iskoristiti za budući život. Za razliku od prošlog, na ovome Hodu brat sunce nas nije napuštao, štoviše možda je bio malo previše blizak (ipak, uspjeli smo se malo osježiti na bazenima Kneževih Vinograda). Tu su, naravno, nezaobilazne sestre komarice koje su nas vjerno i požrtvovno pratile cijelim putem (na našu žalost). Od propovjednika po energičnosti treba istaknuti fra Smiljana Berišića, našeg misionara u Kini. Svakako moramo spomenuti i voditelje informativno-zabavnog programa čije emitiranje smo mogli pratiti tijekom cijelog Hoda. To su DJ Glista i njegova hostesa Ljupki, a od prehrambenih artikala ove godine bismo posebno istaknuli Grandi kekse. Mjesno stanovništvo s veseljem je dočekivalo raspjevane framaše mašući im i nudeći ih domaćim specijalitetima. Uz molitvu i pjesmu stigli smo tako i do Osijeka, završne točke na našem hodu po Hrvatskoj. Tu smo se malo odmorili i osježili i uz poznatu pjesmu "I primit cete snagu" (u izvedbi muške vokalne framaške skupine, po kojoj ćemo pamtitи ovaj Hod) autobusima krenuli do našeg konačnog odredišta, Asiza.

Tu smo obišli sva mjesta važna za Franjin život te dobili potpuni oprost u Porcijunkuli. Zadnji dan, na La Verni bilo je vrijeme otkrivanja i pastiri su se predstavili svojim ovčicama. Tada smo primjetili da nam nedostaje jedan framaš i dok ga je nekoliko framaša tražilo mi ostali pratili smo ih molitvom. Svi smo se nadali najboljem, ali

Gospodin ipak zna što je za svakoga od nas najbolje. Za našeg brata Dalibora odredio je ovdje prelazak u novi život. Vjerujemo da nas sada promatra i zagovara kod Gospodina.

Uz ovo htio bih spomenuti da se velik broj framaša okupio na Daliborovom sprovodu i na misi zadušnici nekoliko dana nakon povratka iz Asiza. Još nikad nisam prisustvovao takvom sprovodu i misi zadušnici, na kojima se, kako je rekao jedan framaš, nije čuo samo plač, već i radost zbog ulaska našeg brata u novi život. Za mene je taj događaj bio istinski zaključak ovogodišnjeg framaškog Hoda.

Odmah nakon povratka iz Asiza krenuli smo na susret s novim papom Benediktom XVI na XX. svjetskom danu mladih u Koelnu. Između 10 autobusa koji su 11. kolovoza

grenuli ispred zagrebačke katedrale bio je i jedan autobus framaša. Ispratila nas je kiša, a u Njemačkoj dočekalo sunce. Prvih pet dana bili smo smješteni u slikovitoj Bavarskoj po obiteljima u mjestu Waging am See i njegovoj okolici. To je mali turistički gradić na obalama jezera, pun cvjeća. Framaši kao framaši, nismo mogli a da ne primjetimo prehrambene artikle, od kojih je najzanimljiviji bio gazirani sok. Naime, ti Bavarci sve gaziraju, pa i običnu vodu. S obiteljima - domaćinima sporazumijevali smo se na sve moguće i nemoguće načine. Vrijeme nas je iznenadilo. Neki nisu očekivali hladno vrijeme pa su se smrzavali, a drugi su bili iznenadeni malim brojem kišnih dana. Domaćini su se stvarno potrudili oko nas: proveli su nas gradom i pokazali sve njegove znamenitosti, sudjelovali smo u kreativnim radionicama izrađu-

jući nakit, a bavili smo se i radom za opće dobro, koji je bio najupečatljiviji (naime prevezli smo oko 6 kubika pijeska za dječje pješčanike u mjesnom vrtiću). Posjetili smo i mjesto u kojem je živio Benedikt XVI dok je još bio osnovnoškolac, a na kraju je bila pripremljena roštjlada za nas.

Sljedećeg dana posjetili smo Munchen, mjesto susreta svih hodočasnika koji su bili smješteni u Bavarskoj, gdje smo imali slobodno poslijepodne (neki su sudjelovali u likovnim i glazbenim radionicama). Posjetili smo katedralu i na kraju sudjelovali na misi na Odeon Platzu. Bili smo i na Frauen Inselu ("ženskom otoku") gdje smo zajedno sa svim hodočasniciima iz Hrvatske sudjelovali na misi, a kasnije na koncertu Fidesa. Nakon klanjanja u hodočasničkoj crkvi vratili smo se kućama. Na blagdan Velike Gospe slavili smo misu s našim domaćinima u crkvi u Wagingu. Svatko je otpjevao dio misnih pjesama na svojem jeziku. Zadnji dan smo sudjelovali u plesnoj školi i naučili nekoliko lokalnih narodnih plesova. Navečer smo krenuli u smjeru Kolna.

Rano ujutro stigli smo u Leverkusen gdje su nas smjestili u ogromnu školu. Za nas Hrvate u Leverkusenu su tih dana biskup Marin Srakić i kardinal Josip Bozanić održali kateheze, a ostatak dana bili smo slobodni. Pošto su nam akreditacije vrijedile i kao karte za gradski i međugradski prijevoz odlučili smo vidjeti što više mjesta. Posjetili smo, naravno Koeln, gdje smo bili na misama na Energie Stadionu i u Koln Messeu; posjetili smo katedralu s relikvijama Svetih triju kraljeva. U Dusseldorfu smo se susreli s framašima iz čitavog svijeta.

U istom gradu osobit dojam ostavile su na mene Misionarke Ijubavi - sestre Majke Tereze (sreli smo i jednu Hrvaticu). Posjetili smo i Achen, grad Karla Velikog. Sve se dalo izdržati, osim buđenja u školi. Naime, jedna ažurna volonterka svako jutro u 6 sati budila nas je preko školskog razglosa. Neki nisu bili baš zadovoljni time!!! Došao je i zadnji dan i veliki susret na Marienfeldu. Nama se, naravno nije previše žurilo, tako da smo uhvatili dosta dobra mjesta (papu nismo ni vidjeli, osim na video zidu). Hrana, dobro prepostavljate, već je bila podijeljena (na kraju su jedanaestorica veličanstvenih nadljudskim snagama uspjeli osigurati dovoljno hrane za preživljavanje naše framaške hodočasničke zajednice). Sudjelovali smo u večernjoj molitvi, i sljedeći dan na glavnom misnom slavlju (Gospodin nam je podario vedro vrijeme!).

Sigurno ste mislili da je to sve! Pogrešan odgovor! Ima još nešto, a nije Kapitol! Dakle, riječ je o važnim promjenama u našoj Frami (više strukturalnim, nego sadržajnim). Riječ je o osnivačkoj skupštini Zagrebačkog područnog bratstva Frame 22. listopada u samostanu franjevaca konventualaca na Svetom Duhu u Zagrebu; Primorsko-istarskog područnog bratstva Frame 19. studenoga u franjevačkom samostanu sv. Nikole Tavelića na Krnjevu u Rijeci i Osječkog područnog bratstva Frame 3. prosinca u franjevačkom samostanu u Tvrđi u Osijeku.

Evo nas na kraju framaške kronike ljeta Gospodnjeg 2005. Krenimo zajedno dalje slijedeći primjer sv. Franje Asiškoga.

Domagoj Grgeljac, Frama Karlovac

Vol i magarac kraj jaslica

Za Božić si od srca želimo da nam to svečano vrijeme usred groznice sadašnjosti podari malo sabranosti i radosti, za doticaj s dobrotom našega Boga i time novu odvaznost za daljnji hod. Na početku kratkog promišljanja o tome što nam ovaj blagdan danas može reći, kratak pregled na postanak svetkovine Božića mogao bi biti koristan.

Blagdanska godina Crkve nije, ponajprije, nastala iz osvrtanja na Kristovo rođenje, nego iz vjere u njegovo uskrsnuće. Tako prasvetkovina kršćanstva nije Božić, nego Uskrs, jer je tek uskrsnuće, uistinu, utemeljilo kršćansku vjeru i nastanak Crkve. Stoga već Ignacije Antiohijski (umro najkasnije 117. godine poslije Kr.) kršćane naziva onima koji "više ne obdržavaju subotu, nego žive sukladno danu Gospodnjem" (Ignacije Antiohijski, pismo Magnežanima, 3,1). Biti krščanin znači živjeti uskrsno, živjeti od uskrsnuća, koje se svetkovalo svakotjednim nedjeljnim uskrsnim slavljem. Datum Isusova rođenja 25. prosinca, prvi je put sa sigurnošću utvrdio Hipolit Rimski u svojem komentaru o Danielu, napisanom oko 204. godine poslije Kr.; negdašnji bazelski egzeget Bo Reicke je osim toga ukazao na blagdanski kalendar, prema kojem izještaji o rođenju Ivana Krstitelja i Isusovu rođenju u Lukinu evaneliju stoje u međusobnom odnosu. Iz toga bi se moglo zaključiti da je već Luka u svom Evaneliju 25. prosinca pretpostavio kao datum Isusova rođenja.

Toga se dana u ono doba svetkovao blagdan posvete Hrama koji je uveo Juda Makabejac 164. godine pr. Kr., te bi tako datum Kristova rođenja ujedno simbolizirao da se s njim, koji se kao Božje svjetlo pojavio u zimskoj noći, doista dogodila posveta Hrama - Božji dolazak na zemlju (Bo Reicke, "Jahresfeier und Zeitenwende im Judentum und Christenium der Antike", u: Trier Theologische Quartalschrift, 150 (1970.), 312-334. Perspektive ovoga članka, o postanku Božića i Bogoavljenja, čini se, jedva pronalaze put u području liturgijske znanosti).

Božić Franje Asiškoga

Bilo kako bilo, Božić je u kršćanstvu poprimio jasan oblik tek u 4. stoljeću, kada je rimski blagdan nepobjedivog boga sunca potisnut u stranu, a Kristovo rođenje shvaćalo kao pobjeda istinskoga svjetla; iz bilježaka Boe Reickea postalo je jasno da je ipak u tom pretapanju poganske svećanosti u veliku kršćansku svetkovinu preuzeta već stara židovsko-kršćanska predaja.

Posebna toplina, koja nas na svetkovinu Božića dotiče tako jako da je u srcu kršćanstva uvelike natkrilila Uskrs, pojavila se, zapravo, tek u srednjem vijeku, a Franjo je Asiški bio taj koji je iz svoje duboke ljubavi prema Isusu čovjeku, prema Bogu-s-nama, pri pomogao da se izdigne ta novost.

Njegov prvi biograf, Toma Čelanski, u svojem poznatom "Prvom životopisu" piše: "Rođenje djeteta Isusa slavio je s neopisivom radošću, više nego bilo koji drugi blagdan. Božić je nazivao blagdanom nad blagdanima jer je Bog, postavši malenim djetetom, sisao mljeku poput sve ljudske djece. S koliko je samo nježnosti i predanja grlio slike koje su prikazivale dijete Isusa te mu poput nejake dječice tepao slatke riječi. Ime Isus na njegovim je usnama bilo slatko poput meda" (Toma Čelanski, Prvi životopis, 151, 199; njemačko izdanje: E. Grau, Thomas von Celano, Leben und Wunder des heiligen Franziskus von Assisi, Werl i. W., 1964).

Iz takvoga uvjerenja proizašlo je zatim glasovito slavljenje Božića u Grecciju, na koje ga je potaknulo hodočašće u Svetu zemlju i k jaslicama u crkvi Santa Maggiore u Rimu. To što ga je pokrenulo bila je čežnja za blizinom, za zbiljom; bila je to želja da posve uprisutni Betlehem, da neposredno iskusi radost rođenja djeteta Isusa i da je priopći svim svojim priateljima.

O toj noći kraj jaslica Toma Čelanski u "Prvom životopisu" piše na način koji uvijek iznova izaziva ganuce, a time je istodobno odlučujuće pridonio širenju najljepšega božićnoga običaja - jaslica. Stoga s punim pravom možemo reći da je noć u Grecciju krštanstvu podarila posve novu svetkovinu Božića, tako da su se njegov osobni iskaz, njegova posebna toplina i ljudskost, ljudskost našega Boga, priopći dušama, a vjeri dali novu dimenziju.

Blagdan uskrsnuća usmjerio je pogled na Božju moć koja pobjeđuje smrt i uči nas nadati se budućem svijetu. U Božiću se, pak, očituje nejaka Božja ljubav, njegova poniznost i dobrota, koja nam se izručuje usred ovoga svijeta i u njemu nam želi poučiti novom načinu života i ljubljenja.

Možda bi bilo korisno zadržati se ovdje još koji trenutak i upitati: Gdje se zapravo nalazi taj Greccio, koji je za povijest vjere zadobio takvo posebno značenje? To je mjestance koje se prostire u rijetskoj dolini u Umbriji, otprilike sjeveroistočno od Rima. Jezera i brda daju ovom krajoličku poseban čar, a i njegova tiha ljepota, koja nas i danas još uvijek dirne, osobito stoga što je nespokojstvo turizma gotovo nedotiče. Samostan u Grecciju, koji leži na nadmorskoj visini od 638 m, sačuvao je iskonsku jednostavnost; ostao je skroman kao i seoce u njegovu podnožju; okružuje ga šuma kao u vrijeme Siromaška i poziva na kontempliranje. Toma Čelanski kaže da je Franjo osobito volio stanovnike toga mjesta zbog njihova siromaštva i njihove jednostavnosti; često je dolazio ovamo kako bi otpočinuo, privučen celijom krajnjeg siromaštva i samoćom u kojoj se nesmetano mogao posvetiti kontemplaciji nebeskih stvari. Siromaštvo - jednostavnost - šutnja ljudi i govor Stvoritelja: to su očito bili dojmovi koji su asiškoga sveca povezivali s tim mjestom. Tako je ono moglo biti njegovim Betlehemom, a betlehemsko otajstvo iznova upisano u geografiju duša.

No vratimo se Božiću 1223. Krajolik u Grecciju asiškom je Siromašku stavio na raspolaganje plemeniti gospodin imenom Ivan, o kojem Toma Čelanski izvješćuje da usprkos svojemu visokom podrijetlu i važnom položaju "plemstvu krvi nije pripisivao nikakvu važnost i, štoviše, želio je dosegnuti plemstvo duše. Zato ga je Franjo volio" (Toma Čelanski, Prvi životopis, 30, 84. O nastanku jaslica: Dom Gougand, "La Crèche de Noël avant Saint François d'Assise", u: RevScRel, 2 (1922.), 26-34).

Toma Čelanski kaže da je tomu Ivanu te noći dodijeljena čudesna milost viđenja. Vidio je kako u jaslama nepomično leži djetetče, koje se probudio svečevom blizinom. Pisac potom dodaje: "Ovo je viđenje, doista, odgovaralo onome što se događalo jer je dijete Isus doista do toga trenutka u srcima mnogih utočilo u san zaborava. Po njegovu sluzi Franji sjećanje na njega je oživjelo i trajno se utisnulo u pamćenje" (Toma Čelanski, Prvi životopis, 30, 84).

Ovom se slikom vrlo točno ocrta nova dimenzija koju je Franjo srcem i dušom prožetim vjerom darovao kršćanskoj svetkovini Božića: otkrice Božjeg očitovanja, koje se nalazi upravo u djetetu Isusu. Bog je, doista, postao "Emanuel", Bog-s-nama, od kojega nas ne dijeli nikakva zapreka uzvišenosti i udaljenosti: kao dijete postao nam je tako bliz da mu bez straha možemo reći ti, u neposrednom pristupu djetinjem srcu možemo s njime biti na ti.

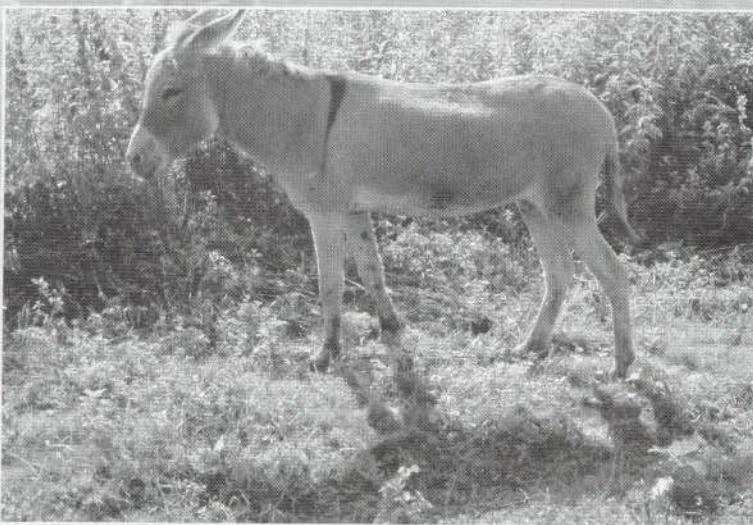
U djetetu Isusu najočitija je nemoc Božje ljubavi: Bog dolazi bez oružja jer ne želi osvajati izvana, nego pridobiti iznutra, iznutra promijeniti. Ako išta može svladati čovjeka, njegovu samovolju, njegovu silovitost, gramzivost, tada je to nezaštićenost djeteta. Bog ju je prihvatio da nas na taj način svlada i dovede nas samima sebi.

Ne zaboravimo pritom da najveći časni naslov Isusa Krista "Sin" znači - Sin Božji; božansko dostojanstvo označava se riječju koja Isusa očituje kao stalno dijete. Njegovo 'biti djetetom' u jedinstvenoj je analogiji s njegovim božanstvom, koje je "Sinovo" božanstvo. Tako njegovo 'biti djetetom' i nama pokazuje put kojim možemo doći do Boga, do pobožanstvenjenja. Odavde se dadu razumjeti i njegove riječi: "Ako se ne obratite i ne postanete kao djeca, nećete ući u kraljevstvo nebesko" (Mt 18,3).

Tko nije shvatio otajstvo Božića, nije shvatio ono bitno u kršćanstvu. Tko to otajstvo nije prihvatio, ne može ući u kraljevstvo nebesko - to je ono na što je Franjo iznova želio podsjetiti kršćanstvo svojega vremena i svakoga idućeg vremena (usp. J. Ratzinger, Der Gott Jesu Christi, München, 1976., 57-61 (hrvatsko izd. Bog Isusa Krista, Kršćanska sadašnjost, Zagreb, 2005); A. Schilson, Gott kommt als Kind, Freiburg i. Br., 1977.).

Vol i magarac poznaju svojega gospodara

U špilji Greccia u svetoj noći, prema uputu svetoga Franje, bili su vol i magarac. Plemenitom je Ivanu on, naime, rekao: "Želio bih obnoviti uspomenu na ono Dijete koje je rođeno u Betlehemu i na njegove djetinje potrebe i neprilike koje je u svojem djetinjstvu moralo podnosići. Želio bih svojim tjelesnim očima vidjeti kako je bilo ležati u jaslicama i spavati na slami između vola i magarca" (Toma Čelanski, Prvi životopis, 30, 86.).

Otada su vol i magarac sastavni dio svakog prikaza jaslica. No odakle oni zapravo dolaze? Božićne pripovijesti Novoga zavjeta, kako je poznato, o tome ne pričaju ništa. Ako tražimo odgovor, nailazimo na sadržaj koji je jednako važan za sve božićne običaje, pa i uopće, za božićnu i uskrsnu pobožnost Crkve u liturgiji i za narodne običaje.

Otajstvom Djeteta i prigibaju se. To je bilo logično samo stoga što su se obje životinje držale proročkim znakom iza kojega se skriva otajstvo Crkve - naše otajstvo, mi, koji smo u odnosu na ono vječno volovi i magarci - volovi i magarci kojima se u svetoj noći otvaraju oči tako da u jaslama prepoznaju svojega Gospodina.

Vol i magarac nisu tek proizvodi pobožne mašte; oni su po vjeri Crkve u jedinstvo Starog i Novog zavjeta postali pratioci božićnog događaja. U Izajiji 1,3, naime, piše: "Vô poznaje svog vlasnika, a magarac jasle gospodareve - Izrael ne poznaje, narod moj ne razumije".

Crkveni su oči u ovim riječima vidjeli proročki govor koji upućuje na novi Božji narod, na Crkvu Židova i pogana (J. Ziegler, "Ochs und Esel an der Krippe. Biblisch-patristische Erwegungen zu Is 1,3 i Hab 3,2 (LXX)", u MThZ (1952.), 385-402). Pred Bogom su svi ljudi, Židovi i pogani, bili poput volova i magaraca, bez razuma i spoznaje. No dijete u jaslama otvorilo im je oči tako da su prepoznali glas Vlasnika, glas svojega Gospodara.

U srednjovjekovnim prikazima Božića uvijek iznova upada u oči kako su objema životinjama davana gotovo ljudska lica, kako spoznavajući i stjući stoje pred

Tko je prepoznao, a tko nije?

No prepozajemo li ga mi doista? Kada u jaslice stavljamo figure vola i magarca, moramo se prisjetiti cijelog Izajijinog teksta koji nije samo evandelje - obećanje buduće spoznaje - nego i sud nad sadašnjom zasljepljeničtvom. Vol i magarac poznaju, "Izrael ne poznaje, narod moj ne razumije".

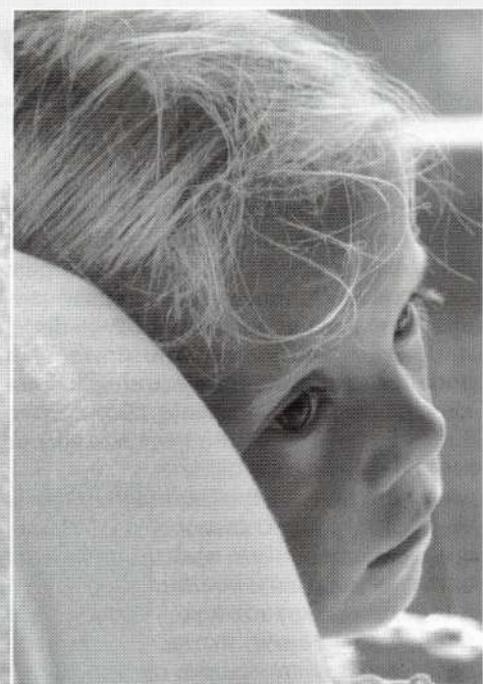
Tko je danas vol i magarac, tko "moj narod", koji ne razumije? Po čemu se prepozna vol i magarac, a po čemu "moj narod"? kako je uopće moguće da nerazuman poznaje, a razuman ostaje slijep?

Kako bismo pronašli odgovor, moramo se s crkvenim ocima još jednom vratiti prvome Božiću. Tko nije prepoznao? A tko je prepoznao? I zašto je to tako?

Dakle, onaj tko nije prepoznao je Herod, koji nije ništa shvatio kad mu se pričalo o Djetetu, nego je svojom pohlepom za vlašću i manjom proganjivanja koja je s tim povezana, još dublje bio zasljepljen (Mt 2,3). Onaj tko nije prepoznao, je "i sav Jeruzalem s njime" (isto). Oni koji nisu prepoznali, bili su ljudi u mekušasto odjeveni - fini ljudi (usp. Mt 11,8). Oni koji nisu prepoznali bili su učena gospoda, poznavatelji Biblije, pismoznaci koji su, doduše, točno znali pravo biblijsko mjesto, a ipak ništa nisu shvaćali (Mt 2,6).

Oni koji su prepoznali bili su - u usporedbi s ovim glasovitim ljudima - "vol i magarac": pastiri, mudraci, Marija i Josip. Je li moglo biti drugče? U stalici, gdje je dijete Isus, nema otmjenih ljudi; tamo su upravo vol i magarac kod kuće.

No što je s nama? Jesmo li mi tako udaljeni od stalice zato što smo preotmjeni i premudri? Ne zaplićemo li se i mi u učeno biblijsko tumačenje, u dokaze neautentičnosti ili autentičnoga povjesnog mjesača tako jako da smo postali slijepi za samo dijete i uopće ga ne čujemo?

Nismo li odviše udomljeni u "Jeruzalemu", u palači, u sebi, u svojoj samodopadnosti, u strahu od proganja, da bismo noću mogli čuti andelov glas, otici i pokloniti mu se?

U ovoj nas noći lica vola i magarca promatraju pitajući: Moj narod ne razumije, shvaćaš li ti glas svojega Gospodara? Kada stavljamo drage, nama prisne figure u jasle, trebamo moliti Boga da našem srcu podari onu jednostavnost koja u djitetu otkriva Gospodina - kao nekoč Franjo u Grecciju. Tada bi se i nama moglo dogoditi ono što Toma Čelanski - posve bliz Lukinim riječima o pastirima prve svete noći (Lk 2,20) - priča o sudionicima na ponocki u Grecciju: Svi se radosni vratiše kući. (Toma Čelanski, Prvi životopis, 30, 86.)

*Joseph Ratzinger,
Benedikt XVI.,
Božićni blagoslov;
KS, Zagreb, 2005., str. 49-64*

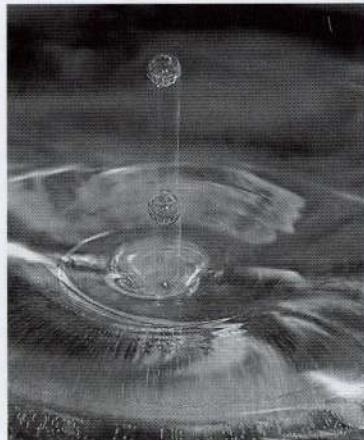
NOVA ZVIJEZDA

Kada je 16. studenoga 1231. godine sveta Elizabeta Tirska ležala na samrtnoj postelji, svoje posljednje sate provela je pripovijedajući o Isusovu životu, onako kako je to naučila gledati i shvaćati u Bibliji i navještaju Crkve. Oko ponoći je zamolila one koji su stajali uoko lo da posve utihnu. Rekla je "Govorimo o Spasitelju i o malom Isusu jer je blizu ponoć kada je rođeno milo dijete Isus" (usp. H. J. Brandt, Elizabeth von Thüringen, naklada Werry, 1981, 50.). U času svojega umiranja ona ulazi u tišinu svete noći. U noći svojega umiranja ona ulazi u noć svjetla. Iz toga se može naučiti kako je duboko ona u sebe upijala riječi i stvarnosti vjere, tako da su one sasvim ispunile njezinu dušu i njezino srce. Iz toga se može naučiti kako je jako ritam svojega vremena prožela povijesku vjere: sati u vremenu za nju više nisu bili mijene u kretanju zvijezda, nego sati koji pričaju o povijesti Božje ljubavi s nama.

Tišina, prostor Božjega rođenja

Sveta Elizabeta je zamolila ljudi da posve utihnu iz obzira prema rođenju djeteta. To bi se ponajprije moglo činiti gotovo neozbiljnim: djetešće želi spavati i pritom ga se smije ometati. No to što je naizgled neozbiljno, u zbilji je izraz poštovanja, koje jedino otvara put prema otajstvu.

Tišina je prostor ovoga Djeteta. Tišina je prostor Božjega rođenja.

Učiti slušati u tišini

Božić nas zove u tu Božju tišinu, no njegovo otajstvo tolikima ostaje skriveno jer nisu znali pronaći tišinu u kojoj Bog djeluje. Kako je mi nalazimo? Samo puka šutnja je neće stvoriti. Čovjek, naime, može izvanjski šutjeti, a ipak je potpuno raspršan nespokojstvom stvari. On može šutjeti, a u njemu je ipak strahovita buka. Utihnuti znači pronaći novi unutarnji red. To znači ne samo ne misliti na stvari koje si možemo predstaviti i predočiti. Znači ne samo ne gledati na ono što vrijedi za ljudе i što ima vrijednost za njihove odnose. Tišina znači razvijati unutarnje osjećaje, osjećaj savjesti, osjećaj za ono vječno u nama i sposobnost slušanja Boga.

Samо tada kada sami uđemo u prostor tišine, dolazimo tamo gdje je Božje rođenje.

U ovoj zamolbi tako odjekuje jedna od drevnih rečenica božićne liturgije, koja je kasnije inspirirala tolike božićne pjesme; to su riječi Knjige Mudrosti: "Dok je mirna tišina svime vladala i noć brzim tijekom stigla do sredine puta svog, jurnula je tvoja svermoguća riječ s nebesa, s kraljevskih prijestolja" (Mudr 18,14).

Iz tih je riječi crpio već Ignacije Antiohijski početkom drugoga stoljeća govoreći o tri glasno dozivajuća otajstva, koja su ostala skrivena knezovima ovoga svijeta jer su se dogodila u Božjoj tišini (Ef 19,1).

O dinosaurima se kaže da su izumrli zato što su se krivo razvili: puno zaštitnog oklopa i malo mozga, mnogo mišića i malo razuma. Nismo li i mi na putu da se krivo razvijemo: puno tehnike, ali malo duše? Debeli zaštitni oklop materijalnih sposobnosti, ali ispraznjeno srce? Odumiranje sposobnosti da u sebi zamijetimo Božji glas, da prepoznamo i priznamo ono lijepo i istinito?

Ostati otvoren za Boga

"Utihnimo, govorimo o Spasitelju jer ponoć je blizu." Nije li krajnje vrijeme da slijedimo ovaj poziv sv. Elizabete? Nije li krajnje vrijeme da ispravimo smjer naše "evolucije"?

To ispravljanje smjera ne može se postići nerazumnim odbijanjem ljudskoga rada i izgrđivanja zemlje. Ono se, naprotiv, mora sastojati u tome da čudoredna i religiozna razboritost ponovno zadobije svoje mjesto u čovjeku. Tišina za kojom čezone vjera može se održati samo ako čovjek potpuno ne apsorbira i funkcionalizira sustav gospodarsko-tehničke civilizacije. Morat ćemo ponovno spoznati da između znanosti i praznovjerja postoji još nešto središnje - ono dublje čudoredno i religiozno shvaćanje koje jedino može protjerati praznovjerje i ljudi učiniti čovječnjima, čuvajući ih u Božjem svjetlu.

Božić bi nam trebao pomoći da pronađemo taj ispravan smjer te time jedan drugome i svjetu učinimo uslugu koja mu je najpotrebnija. Ovu najdublju nevolju današnjih ljudi, naime, ne uvjetuje kriza naših materijalnih zaliha, nego to što nam je proraz za Boga zazidan i što smo tim u opasnosti da izgubimo dah srca, bit ljudske slobode i dostojanstva.

Primiti i davati svjetlo

Vratimo se svetoj Elizabeti. Njezine posljednje riječi glasile su: "Tada je stvorio novu zvijezdu koja se nikada prije nije pojavljivala" (usp. H. J. Brandt, Elizabeth von Thüringen, naklada Werry, 1981, 50). S pogledom na zvijezdu prešla je na drugu stranu. Zvijezda koju je slijedila u svojem životu svjetlila joj je i u posljednjem času, na posljednjem putu, koji joj je tako postao put u svjetlo.

Zvijezda svete noći - to je ponajprije sam Sin koji je postao čovjek. On je svjetlo koje pokazuje put po ulicama povijesti. On razbija praznovjerje koje to raskošnije cijeta što se više razvodnjava vjera. On pokazuje ispravnost proricanja iz zvijezda koje čovjeka želi zatvoriti u prisilu vječnog kruženja, u kojem ne postoji ništa novo, samo ponavljanje uvijek istoga.

Istinsko čovjekovo zvježđe su ljudi koji mu pokazuju novi put svoga srca i svoga poziva. Krist je zvijezda koja nam se pojavila nad obzorjem i koja nam u samoj vjeri zapaljuje svjetlo koje tada i nas ljudi čini zvijezdam, koje pokazuju put prema njemu. U takvom duhu molimo u zbornoj molitvi na misi zornici na Božić: "To nam svjetlo po vjeri sja u srcu: molimo te da odsjeva i u našem življenju."

Tako Božić postaje vrlo praktičan. Gledati prema zvijezdi znači: primati i davati svjetlo, dopustiti da primljeno svjetlo odsjeva u svijetu oko nas, da ono drugima postane putokaz. Prigoda ima dovoljno: ne zove nas na to samo *adveniat*; onaj tko je jednom postao budan u srcu, vidi oko sebe toliko puno onih koji čekaju na svjetlo. Ne dopusimo da nas uzaludno dozivaju.

Joseph Ratzinger,
Benedikt XVI., Božićni blagoslov;
KS, Zagreb, 2005., str. 65-72

OSNIVANJE OSJEČKOG PODRUČJA FRAME

Nakon brojnih peripetija oko datuma i "peticije za osnivanje regije" koju su framaši potpisivali na papirnatoj salveti, 3. prosinca 2005. u Osijeku u Tvrđi stvarali smo POVIJEST. Na konstituirajućoj skupštini Osječkog područja bratstva Frame sudjelovalo je 30 framaša od kojih je 24-ero imalo pravo glasa i u potpunosti ga iskoristilo (za svaku funkciju glasalo se najmanje dva puta), te je izabrano vijeće u sastavu: Krešimir Šarčević iz Frame Belišće - predsjednik, Silvija Vuković iz Frame Našice - potpredsjednica, Lukrecija Lešić iz Frame Osijek-Tvrđa - tajnica, Vlado Jelaš iz Frame Đakovo - blagajnik i Zoran Babić iz Frame Osijek-Tvrđa - učitelj za formaciju.

Atmosfera na skupštini je bila dosta opuštena, pretpostavlja se da je razlog tomu što smo započeli ručkom, a tek je onda uslijedio program, od molitve preko predstavljanja Dokumenta Frame i rada u skupinama do samog Obreda izbora. Nakon blagoslova rečeno nam je da je jedan od važnijih zadataka ovog privremenog područnog vijeća, osim izbora imena, izgleda pečata i skupljanja sredstava zapravo priprema izborne skupštine (kapitula) za godinu dana, gdje će se izabrati novo vijeće s "pravijim" mandatom.

Naravno, osim framaša bili su prisutni i duhovni asistenti pojedinih bratstava te članovi Područnog vijeća FSR-a i predstavnici s nacionalnih razina: Lidija Šantek v. d. predsjednica Frame, fra Milan Krišto, predsjedatelj Konferencije duhovnih asistenata Frame, brat Vid Mato Batorović, ministar FSR-a, fra Kornelije Šojat, asistent FSR-a, fra Miljenko Hontić, asistent Frame i Stjepan Kelčić, povjerenik FSR-a za Framu Zagrebačkog područja. Mir vam i dobro!

Lukrecija Lešić, Frama Osijek-Tvrđa

KONSTITUIRAJUĆA SKUPŠTINA PRIMORSKO - ISTARSKOG PODRUČJA FRANJEVAČKE MLADEŽI

19. studenoga 2005. u Rijeci, u franjevačkom samostanu Sv. Nikole na Krnjevu, okupili su se članovi pet mjesnih bratstava Frame Primorja i Istre (predsjednici i delegati) te njihovi duhovni asistenti na Konstituirajućoj skupštini područnog bratstva Frame ove naše regije. Najprije velika hvala Predsjedništvu Konstituirajuće skupštine (Lidiji Šantek, v. d. nacionalnog predsjednika Frame, Andriji Brigiću, povjereniku za Framu u ime Nacionalnog vijeća FSR-a, te fra Miljanu Kristu, predsjedatelju Konferencije nacionalnih duhovnih asistenata Frame) i članovima Nacionalnog vijeća Frame (Ivanu Mikoliću i fra Miljenku Hontiću) na organizaciji i vođenju ove konstituirajuće skupštine, kao i na ohrabrujućim uvodnim riječima.

Skupština je brojala 9 članova Frame s pravom glasa iz 5 mjesnih bratstava Frame ove naše regije. Novoizabrani sastav prvog regionalnog vijeća naše regije sačinjavaju:

- predsjednik: Marko Mihajić, Frama Rijeka-Krnjevo
- potpredsjednik: Ivan Andelić, Frama Rijeka-Trsat
- tajnik: Sandra Vrljić, Frama Rijeka-Krnjevo
- učitelj formacije: Marina Šelj, Frama Pula-Sv. Ivan Krstitelj
- blagajnik: Deni Bošnjak, Frama Pula-Sv. Ivan Krstitelj
- predstavnik (bratski animator) FSR-a pri vijeću Frame: Siniša Pucić - FSR Rijeka-Trsat

U subotu 26. studenog 2005. novo vijeće se po prvi puta sastalo na Trsatu i donijelo odluku o novom službenom nazivu regije i adresi sjedišta, pa je tako naziv regionalnog bratstva Frame: Primorsko - Istarsko područno bratstvo Franjevačke mladeži - Frame, sa sjedištem u samostanu Sv. Nikole, Ivezovićeva 8, 51000 Rijeka. Mir i dobro.

Ivan Andelić, Frama Trsat

KONSTITUIRAJUĆA SKUPŠTINA ZAGREBAČKOG PODRUČNOG BRATSTVA

448 framaša, 21 bratstvo, 14 gradova, gradića i mjestašca. Bingo! Trtata-ta-ta-ta, dobitnik je Zagrebačko područno bratstvo! Zar nas toliko ima? - Aha. Ali to nije sve, ima nas još! Radaju se nova bratstva: Ogulin, Kloštar Podravski i Vrhovec. Tko regulira tu razularenu masu? Ne brinite, pobrinuo se za to Duh Sveti na Svetom Duhu u Zagrebu, dana 22. 10. 2005. Predstavnici bratstava okupili su se na konstituirajućoj skupštini. Uz budno oko Nacionalnog vijeća Frame, duhovnih asistenata, predstavnika područnog vijeća FSR-a, pomoću Duha Svetog izabrano je Područno vijeće: za predsjednika Lovro Sučić (Frama Kaptol); zamjenik predsjednika Goran Fruk (Frama Siget); tajnica Iva Babić (Frama Sveti Duh); učiteljica formacije Martina Subotić (Frama Čakoved); blagajnica Danijela Rebac (Frama Dubrava); vijećnica Ana Oreški (Frama Koprivnica) i vijećnik Domagoj Grgeljac (Frama Karlovac). Tog dana predstavljen je novi dokument Frama - Put franjevačkog poziva, time je Frama dobila svoj identitet. Ovom prilikom citiram Stjepana Kelčića, predstavnika FSR-a u Zagrebačkom područnom vijeću, zaduženog za Framu, a široj javnosti poznat kao kuhar na framaškim susretima; dakle, kako Stjepan to voli reći: "Kako ja to volim reći, to je osobna iskaznica Frame", citat završen. Uz molitvu, osmijeh, pjesmu i pečena labuđa krilca vrijeme je brzo preletjelo... Vijeće je pošteno zagrizlo u svoj posao, a na nama je da ih pratimo - u poslušnosti i molitvi, ostvarujući i gradeći svoj identitet...

Mirjam Grosek, Frama Kaptol

OBEĆANJA FRAME TRSAT

Došao je i taj dan, dan trsatskih obećanja, 26. studenog 2005. Svi su ga jedva dočekali, posebno mi, prvoobetečani. Velik broj ljudi iz drugih Frama je uveličalo ovo naše slavlje i zajedno s nama se proveselilo, a neki su pomogli i oko svirke. Prilikom davanja obećanja bilo je mnogo emocija i uzbudjenja. Svetu misu je predslavio fra Tomislav Hrstić, područni duhovni asistent Frame. Budući da smo svi bili 'skockani', poslije Svetе mise je slijedio 'foto sešn', a nakon toga i framaški pohod na kolače pa su se svi brže-bolje uputili u našu prostoriju gdje su ih sve potamnili. Osim klope bilo je i pjevanja i sviranja, a osobito su se istaknuli trsatski prvoobetečani i novi koji su se tek nedavno pridružili Frami. Naravno, ne smijemo zaboraviti sve one koji su dali svoj doprinos i pokretali čitav 'stimung'. Drago nam je zbog svih koji su nam se pridružili i došli na naša obećanja na Trsat. Jos jedan veliki plus jest da smo uspjeli 'ispucati' preko 200 fotki. Za detaljnije fotografije posjetite našu web stranicu www.framatrat.satz koja je još u izradi. Sve kritike, komentare i slično možete poslati na naš e-mail nijemebriga@net.hr. Za one koji misle da je ovo šala, što i je, e-mail stvarno postoji. Stoga ne zaboravite nam poslati svoje e-mailove i mi ćemo ih rado pročitati.

Filip i Jakov Mandić, Frama Trsat

ULAZAK FRAMAŠA U NOVICIJAT FSR-A

U nedjelju 27. studenog 2005. prije večernje svete mise u novicijat Franjevačkog svjetovnog reda u Sigetu ušlo je 11 što bivših, što aktualnih članova Frame. Oni su se nakon višemjesečne pripreme i nalaženja odlučili na taj veliki, ali nadamo se u budućnosti, uobičajen korak kojim se tješnje povezuju bratstva Frame i FSR-a. Na to slavlje primanja u novicijat došli su ih podržati framaši i FSR-ovci mjesnog bratstva te, što im je posebno bilo drago, framaši koji su već ranije ušli u FSR iz bratstava na Kaptolu i Kozari boku. Slavlje je predvodio fra Rajko Gelemanović, novi duhovni asistent sigetskog FSR-a, a prisutan je bio i fra Bernard, duhovni asistent Frame koji ih je ispratio u tome. Većina od njih je još uvijek aktivna u Frami pa se nadamo da nam je to svima poticaj i pokazatelj da se može istovremeno pripadati i Frami i FSR-u. Nakon slavlja u kapelici, proslavili smo svetu misu, a nakon toga veselo druženje se nastavilo u prostoriji FSR-a.

Ana Fruk, Frama Siget

Svih 13 godina TAU-a

